

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лв.

предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по 1 левъ
на дума.

Г-ца Димитра Цв. Цекова

и

Г-нъ Стоилъ Юрдановъ

СГОДЕНИ

с. Палазларъ,

О.-Пазарско.

с. Караселеръ.

Благодарность.

Семейството на починалия на 27 т. м.

Тодоръ Бравдаровъ

изказва своята благодарностъ на всички роднини, приятели и познати, които поднесоха съболезнованията си и почетоха паметта на скжпия ни покойникъ, като взеха участие въ погребението му и придружили тленнитъ му останки до вѣчното му жилище. Сжщо така благодаримъ сърдечно и на свещ. Д. Попвасилевъ за хубавата му и мила рѣчь.

Шуменъ, 31. X. 927.

Отъ олечаленитъ.

Протонерей Ив. Дочевъ.

Миръ чрезъ църквитъ.

Войната е народно зло. Колко народи отново се поробиха, колко майки се разплакаха, колко сираци останаха, какви богатства се разпилѣха!

Всѣки днесъ пшжа отъ едно непоносимо зло. Сжщо така и народитъ.

Въ древни времена сж върлували между народитъ чума, холера и различни заразителни болести. Безмилостно сж косили мили сжщества. Села и градове сж запусѣвали. Най-послед дойде науката и съ различни серуми и предпазителни мѣрки тури край на този човѣшки бичъ. Но нѣмали край за войнитъ? Ето въпросъ, който всѣкой, що буденъ човѣкъ, си задава.

Създаде се Общество на народитъ. Въ него сж членове много държави. Всѣка година прави своитъ заседания гдетуку, гдетамъ. Колко пари се харчатъ по него! Колко книги се пишатъ! Колко мастило се лѣе! И ние, българитъ, гледаме съ симпатии на това Общество. Постлахме му даже и килимъ. Давящия се за сламка се лови.

Но като че това не стига. Като че народитъ нѣматъ достатъчно довѣрие въ Обществото на народитъ. Създаде се още едно общество — Миръ чрезъ църквитъ, за да бжде мирътъ по-осигуренъ. Сжщо така и това общество заседава по нѣколко дни въ нѣкои европейски градове миналитъ години и тази. Колко речи се казаха, колко книги се писаха и мастило се излѣ, колко пари се похарчиха!

За наша българска слава и ние, българитъ, имаме представители въ това църковно общество. Четохме въ вестницитъ тѣхнитъ речи и служби. И всички си казахме: дано поне това да не е сънъ, измама.

Отъ 3 — до 6 октомври т. г. Балканската секция отъ Съюза за международно приятелство чрезъ църквитъ заседава даже въ София. Тукъ бѣше Митрополитъ Стефанъ Софийски, Г-нъ Дикенсонъ, главния секретаръ на този съюзъ, Пасторъ Жезекиль, Новосадския епископъ Иринеи, румжнския протонерей Михалеску, професоръ Испиръ, професоръ Ионе-

ску и пр. Между тѣзи приятели се редѣха и наши богослови и единъ епископъ.

Всичко това е добре. „Църковенъ Вестникъ“ по този случай излѣзе съ уводна статия. „Пастирско — дѣло“ ги поздрави съ — „Благословенъ Грядый во имя Господне“. Писаха и мирскитъ вестници. Казаха се много-благодуми въ Военния клубъ. Дадоха се интимни вечери и се изпрати „Балканската секция“ съ пожелания и благословия, съ надежда и вѣра. Да дойде миръ! „Да бжде волята Ти, както на небото, така и на земята!...“

Но ние още се чудимъ на този Съюзъ за международно приятелство чрезъ църквитъ и частно на Балканската секция. За какъвъ миръ се говори въ него, когато католическата църква не взема участие въ него, когато протестантитъ и дума не отварятъ поне на едно заседание за своитъ мисионерски мисии, които сж разпространени по цѣлъ свѣтъ! Въ България какви мисии отъ тѣхъ нѣма? Католичество, протестанство съ своитъ подразделения се ширятъ, свободно въ нашето огечество и кжсатъ членове отъ православната ни църква. Насѣкватъ братъ срещу братъ, развалятъ семейства. Това миръ ли е? Това е вътрешно размирие, размирие на душата, на съвестта! Външно настана миръ, затишие, но вътрешно войната продължава на економически начала. А религиозната война, която сж ни обявили католици протестанти и всички сектанти, не увеличаватъ ли бедствията ни отъ голѣмата война? Да, ние сме още въ война. И когато ни се говори за миръ чрезъ църквитъ, това не е ли гавра съ българския народъ? Не е ли приспиване на народнитъ ни идеали, на народната ни съвестъ, та и тя да се доубие, за да не може да се събуди?

Ето защо, не можемъ да имаме и миръ чрезъ църквитъ, докато последнитъ не махнатъ своитъ мисии отъ България. Инакъ напразно губимъ време и пари. Нуждни сж дѣла, а не само думи и салтанати.

Проф. Д. Дюлгеревъ.

Значение на догмата.

VI

Догматътъ не е формула. Догматътъ е животъ, сила (Силвестъръ, А. Введенски). Тази сила се влага въ опредѣлени, кристализирани формули. Ето защо догматитъ сж вѣрно действени; тѣ сж свидетели на неугасващия въ душата на човѣка огнь, възпламеняванъ отъ религиозната мисль, отъ религиозния животъ.

Догматитъ по съдържание сж Богооткровени истини, а по форма сж санкционирани отъ Църквата теоретически формулировки на тайнитъ на Царството Божие. Тѣ сочатъ на вѣрващитъ пжтя къмъ спасението. Тѣ сж достъпни за всѣки християнинъ чрезъ непосредственъ благодатенъ опитъ въ конкретно духовно съзерцание. Тази формулировка изяснява и значението на догматитъ. Тѣ сж необходими не за упражнение въ послушание, както учи Ричлъ, а сж необходими за спасението. Тѣ възпламеняватъ огъня на любовта на живия жертвеникъ Христовъ, който всѣки вѣрващъ е изградилъ въ душата си. Това разбиране на догматитъ отстранява основателнитъ по-рано възражения противъ тѣхъ, че тѣ сж недостъпни за разума. Опредѣлениата на догмата, които обикновено се срѣщатъ въ всички православни, католически и протестантски догматики, даватъ пълна възможностъ на противникитъ на вѣрата да твърдятъ, че догматитъ сж своята сухостъ и безжизненостъ съ своята недостъпностъ за разума и смразяваща изолация въ умъртвяватъ живото чувство; че тѣ сж мъртви думи; че тѣ представляватъ мжчителна „магия отъ думи“; че тѣ не допускатъ християнина на пършеството на вѣрата, на което го вика Христосъ и се усвояватъ само съ вѣра. Вѣрата е увъреностъ въ невидимото, като въ видимото, въ желаемото и очакваното, като въ настояще (Филаретовия катихизисъ). Това е вѣрно, но тукъ има една малка особеностъ, а тя има сжществено значение. Съ това опредѣление е посоченъ само завършекъ на познавателния процесъ, а самиятъ той, като психически актъ на вѣрата, остава скритъ за насъ. Ако анализираме и проследимъ процеса на вѣрата, ще забележимъ, че той протича въ три момента и има три елемента: Първи — волевъ — самата истина, втори — логически — опредѣляне на истината и отхвърляне на заблужденията и трети — елементъ на чувството — показващъ степенъта на съответствието или несъответствието между утвърждаваната чрезъ акта на вѣрата истина и цѣлия строй на нашия животъ. Вѣрата е, следователно, факторъ въ духовната биология: азъ искамъ такъва, а не друга истина, като условие за моето сжществуване; азъ мога да приема и избера само такъва истина и азъ съмъ удовлетворенъ само отъ такъва истина. Въ такъва форма се рисува борбата за духов-

ното сжществуване. Ясно е, че тѣ разбираме, вѣрата има еднакви права съ онѣзи на знанието. Правата на логиката съвпадатъ съ онѣзи на биологията. И разумътъ и вѣрата помагатъ за проникване въ догмата. Вѣрата, обаче, е първиченъ факторъ, а разума — вториченъ. Догматътъ престава да бжде само суха теоретическа формула; той става истинска разгатка, решение на тайнитъ на живота и битието, даденъ отъ Бога на Църквата и достъпенъ за човѣка. Друго решение нѣма, не е мислимо, не е възможно, не е желателно, защото внася мжчителна и непоносима дисхармония въ съзнанието. А психологическата недопустимостъ на нѣщо противоположно и неговата логическа немислимостъ — това е върховниятъ критерии на всѣка истина, и религиозна, и философска.

Нашето разбиране на догматитъ отстранява и „вулгарния скептицизмъ“ въ догматиката, както се изразява В. С. Соловьевъ, споредъ който човѣшкиятъ разумъ е ограниченъ, а истината — велика, неограничена и, следователно, недостъпна за ограничения разумъ. Тази пространствено механическа представа за истината руши авторитета на догматиката, като наука. Не трѣбва да се забравя, че всѣка реалностъ има две страни: една — мистико-волева; тя е достъпна непосредствено на човѣка чрезъ опитъ и другата — отвлечено-логическа, въ която ние мислимъ известна реалностъ и опредѣляме отношенията й къмъ другитъ реалности и къмъ насъ самитъ. Истината за Бога, гайнитъ на Царството Божие непосредствено сж достъпни на чиститъ сърца. „Блажени чисти сърдцемъ, яко тии Бога узрятъ.“ Тѣ могатъ да бждатъ уяснени и логически, като синтезъ на вътрешното прозрение въ истината, като рационални формули, въ които сж кристализирани благодатнитъ трепети на вѣрващата душа отъ прикосновението й до истината.

Образитъ на непосредствено усвоената истина не оставатъ безъ значение за съзнанието и волята. Представитѣ, образитъ въ съзнанието опредѣлятъ направлението на волята и, като вториченъ моментъ, волята опредѣля представитѣ. Нѣма воля безъ представа. Желанието може да бжде неопредѣлено, безсжзнателно, инстинктивно, но волята не може да бжде такъва. Следователно, мистико-интуитивното проникване въ тайнитъ на Царството Божие дава направление на волята. Волята одѣлътворява трепета и жаждата на душата за спасение. Догматитъ сж изрази на вѣрващата душа, на нейния огнь и страмежъ къмъ Бога. Не е ли ясно, че тѣ опредѣлятъ направлението на волята и сочатъ пжтищата къмъ спасение? Тѣхното значение, следователно, е жизнено-спасително.

Едно голѣмо тържество.

Миналата недѣля, 30. X, Негово Високопреосвещенство Св. Варненскиятъ и Преславски Митрополитъ г. Симеонъ заедно съ Шуменския Архиепископъ Намѣстникъ, двама свещеници отъ Шуменъ и свещ. И. п. Георгиевъ отъ с. Сенебъръ, Новопазарско, извърши освещаването на желѣзобетоннитъ каптажи на изворитъ около с. Айдогду, за водоснабдяването на първата група безводни села въ Дели-Ормана. Тукъ се бѣше стекълъ нѣколко хиляденъ народъ. Тукъ бѣше министра на Благоустройството Сл. Василевъ, Проф. П. Стайновъ, други гости отъ София, народнитъ представители отъ Шуменъ, председателъ на Шуменската Постоянна комисия, окръжни съветници, Началника на Шуменския гарнизонъ, Командирътъ на 3-а пионерна дружина, на 15 жандарм. дружина и пр. Следъ водосвета Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ каза кратка, но хубава речъ. Той напомни, че нѣкога Мойсей водѣлъ еврейския народъ изъ безводната пустиня. Народътъ умираше отъ жажда. По Божия поржжа Мойсей ударилъ съ жезъла си въ една скала и потекла буйна вода. И днесъ нашитъ техници удрятъ съ чука на науката по безводната земя на Дели-Ормана, за да напойатъ съ чиста вода жадуващето отъ вѣкове за вода тукашно население. Нека имаме вѣра въ Бога и въ силата на науката, които ще позволятъ на тукашното население, утолило жаждата си за бистра вода, да се радва на плодетъ на своя трудъ.

Следъ него говори Министъръ Сл. Василевъ. Отъ възъ, на открито, следъ това Министра говори предъ турското население за голѣмото значение на предприетото дѣло. Речта му биваше превеждана отъ шуменския жителъ Али Мжтжшевъ.

Следъ службата се даде обѣдъ на поканенитъ гости, около 150 души, а на турското население се сложи народна трапеза. За тази трапеза бѣха приготвени по-вече отъ 50 казана храна.

На обѣда се пиха наздравичи въ честъ на българската техника, инженери, министри, депутати, окръжни съветници, които сж помогнали да се прокара закона за водоснабдяването на Д. Ормана и пр. Говориха председателя на Шум. постоянна комисия г. Ил. Силвестриевъ, В. Рашковъ, окръг. управителъ, С. Грековъ, секретаръ на Варненската индустриална камара, К. Милановъ, народенъ представителъ, Ст. Савовъ, г. Полковникъ Кацуровъ и накрай Министъръ Сл. Василевъ. Всички казахъ хубави думи. Проф. Стайновъ каза, че дошелъ на поклонение въ Мадара и съсемъ случайно присжствувалъ тукъ. Миналата година той билъ въ Египетъ. Преди 3000 години тамъ имало цвѣтуща цивилизация. Но, намалила водитъ си рѣка Нилъ и всичко замръбло. „Презъ миналото столѣтие Англия завладѣ Египетъ, прибра разпиленитъ во-

датъ добри плодове. Раждането на децата е постоянно и безспирно продължение на творческото дѣло Божие. Поради това бракътъ е потвърденъ и благословенъ като тайнство и въ новозаветното откровение. „Не сте ли чели, — отговаря Спасителя на изкушаващия Го фарисей, — че отначало (Богъ) мъжки и женски полъ е сътворилъ. И рече: поради това ще остави човѣкъ баща си и майка си и ще се прилепи при жена си и ще бъдатъ двама въ една плътъ (Мат. 19. 46) Чрезъ брачното съединяване на мъжа съ жената духовно се изображава и съюзътъ на Христа съ Църквата (Еф. 5. 32).

Целта за установката на това тайнство е посочена отъ Създателя. Тя е нравственото съвършенстване на съпрузитъ и продължение творческия актъ на Бога чрезъ благословено раждане и възпитаване на деца, които да пълнятъ и владѣятъ земята, като бждащи граждани на царството Божие. Мъжътъ и жената сж допълнение единъ на другъ. Духътъ на мъжа влива отъ своята твърдостъ сила въ слабата женска природа, а пъкъ нежността и кротостта на женската природа влива лекостъ въ твърдостта на мъжкия духъ. Освенъ тази, споредъ думитъ на апостола, брачниятъ съюзъ има още и друга целъ — да се избѣгне нравственото и плътско падение. „Но за да се избѣгне блудогѣянieto, нека всички има своята (законна) жена и всѣка жена своя мъжъ да има“ (1. Кор. 7. 2.) — казва апостолътъ. Брачната двойка е основата на благословеното семейство. Ражданото отъ този браченъ съюзъ не е само плътъ, одушевена съ чувствен животъ, а е и разумно същество, наследникъ на вѣчното царство Божие. Поради това, колкото свещено е за насъ тайнството на брака, толкова страшна дързостъ е да се употребява творческия даръ само за удовлетворение на низки страсти.

Едно освѣтление.

Варненскиятъ в. „Съветникъ“ съ последни усилия се мъчи още да увеличава злото, като злослови имената на видни наши църковни работници.

Така въ първия брой отъ III г. пакъ почва да гризе сандалитъ на доста уважавания отъ правосл. народъ скромень работникъ г. Ст. Петковъ.

Говори, че устроения отъ него курсъ въ гр. Ловечъ билъ съ целъ да създаде раздѣление между свещенството. Чудно откритие!

Какъ можа да се породи такава мисль у хората около „Съветникъ“, недоумяваме много. Та нима г. Ст. Петковъ е способенъ на такава нисзостъ?

Курса не бѣше таенъ, а понеже бѣше пръвъ опитъ по своя родъ, г. Петковъ повика само тѣзи, които добре познава. Още повече това не бѣше кой знае какъвъ курсъ, а само една среща отъ 7 дена.

До колко мѣстния Архиерей се радва на този пръвъ по рода си опитъ, се вижда отъ обстоятелството, че Епарх. каса отпусна 5000 лева за издръжката на тази среща—курсъ.

Тукъ нѣма нищо лошо, нищо за осжждане. Вѣрното е това, че когато трѣбваше да се разотидемъ, на всички бѣше много мъчно.

Хвала на г. Ст. Петковъ, че може така безъ да дига шумъ около себеси, да работи и то съ отлични резултати.

Присѣтствуваха около 30 курсисти, отъ които само 8 души бѣха свещеници. Постътъ и причастяването, които даватъ поводъ за нови обвинения срещу г. Петковъ въ броя 2. на сжщия вестникъ, бѣха едно необходимо условие за успѣха на започнатото дѣло. Не за свещеницитъ специално бѣше този постъ, молитва и причастяване, а за мирянитъ, които бѣха болшинство. Личи съ каква любовъ къмъ свещенството отъ съмнителна стойностъ пишатъ и говорятъ хората около този лошъ съветникъ.

Нека ме прости г. Петковъ, че пиша това мимо неговото желание. Не да защитавамъ г. Петкова пиша това, а да подчертая, че въ Ловечъ нѣмаше нищо отъ онова, за което се съмнява „Съветникъ“.

Отъ курсиста свещ. Яковъ,

Завистници.

Единъ богатъ човѣкъ ималъ всичко, което желаятъ хората: милиони пари, разкошенъ дворецъ, красива жена, много слуги, изобилни обѣди, закуски и вина, пъленъ обюръ съ отбрани коне и хубави файтони. Но всичко това му тежело, и той стоялъ по цѣли дни въ палата си, въздишалъ и се оплаквалъ отъ мъжа. Всичката му грижа била, кога и какво да яде. Щомъ се събуждалъ, закусалъ и съ нетърпение очаквалъ обѣда, сжщо и вечерята. Ядѣлъ винагисъ преправки, и затова много се тѣпчелъ. Въ това му била единичката радостъ. Но скоро загубилъ и тази утеха. Отъ много ядене му се развалилъ стомаха и той загубилъ сладостта отъ яденето. Лишенъ отъ апетита си, той повикалъ докторъ. Последниятъ му далъ лѣкарство и гонакаралъ да се разхожда всѣки денъ по два часа.

Богатиятъ взелъ лѣкарство и се разхождалъ, но всепакъ не му се ядѣло. Това го измъчвало страшно много. Той се мислѣлъ за най-нечастния човѣкъ въ свѣта.

Но веднажъ, като се разхождалъ и мислѣлъ само за своята скръбъ, той срещналъ единъ просякъ. Просякътъ се доближилъ до него и му казалъ:

— Подарете на бедния нѣкоя пара заради Христа..

Богатия билъ толкова замисленъ, че не чулъ какво му казалъ просякътъ.

Просякътъ повторилъ:

— Съжалете се, господине, цѣлъ денъ не съмъ ялъ.

Богатиятъ чулъ думата ядене и се спрѣлъ.

— Искатъ ли се да ядешъ ли?

— Попиталъ той просека.

— Искатъ ми се, господине, много ми се иска, — отговорилъ просякътъ.

— Гледай ти щасливъ човѣкъ, — избѣбралъ богатиятъ.

А бедниятъ си казалъ:

— Блазе му, че е ситъ.

Натанъ и Соломонъ

Когато Соломонъ билъ още дете, той веднажъ челъ въ книгата на Мойсея разказа за сътворението на човѣка. Тогава той отишелъ при учителя си Натана и казалъ: „Какъ е било възможно да се направи тѣлото на човѣка отъ земя?“

Натанъ отговорилъ: „А какъ може да израсте изъ земята дърво съ листа, цѣтлове и плодове? Сетне, нима не знаешъ, че тѣлото ти отново ще се превърне на прахъ, ще стане земя, отъ която е създадено? Кое е могло да бжде причина на това?“

— Но защо. Свещената История ни разказва така обстоятелствено за човѣка? — попиталъ младиятъ царски синъ.

— За да не се надува и гордѣ човѣка съ нищо външно, тѣй като земята ще ни приеме въ своитъ недра — отговорилъ Натанъ. — На гърдитъ ѝ расте хлѣба, храната му, на земята принадлежатъ и коронитъ, които красятъ главитъ на царетъ. Законитъ на земята сж вѣчни неизмѣними, затова тя взема назадъ тѣлото и коронитъ.. Така че, не забравяй, сине, на Давида че ти си прахъ и се учи на смирение.

— Но нима Богъ не е вдъхналъ въ лицето на човѣка дихание на живота? — попиталъ Соломонъ,

— Да, — продължавалъ пророкътъ, — и диханието на Бога, което изпълня гърдитъ на човѣка, съ всѣки дѣхъ му напомня, че той всѣкога се нуждае отъ помощъ отгоре, — отъ тази помощъ зависи съществуването и живота му. Сине на Давида, не забравяй съ чие дѣхане се движишъ и живѣешъ, ипази детското си сърце.

Тогава Соломонъ попиталъ отново: „Какви предимства има човѣкъ предъ полскитъ жиготъ?“

Той, — отговорилъ Божиятъ човѣкъ, — знае, кому принадлежи земята, на която живѣе, и диханието, съ което диша. Малко е това. Човѣкъ има лице, и може да го навежда къмъ подвластната му тлѣнна земя и да го издига къмъ жилището на вѣчна свѣтлина. Тогава той стои съ издигната глава, но съ смирение и съ детска вѣра, и съзнава себе си синъ и подобие на Всевишния....

— О, Сине на Давида, нека царската корона не те заставя никсга да се навеждашъ къмъ земята, но нека ти сияе на главата ти като лѣчезаренъ вѣнецъ!..

Две писма.

София. Въ недѣля, 23 т. м., въ Военния клубъ се състоя беседата на г-жа Зидигъ, на тема: *Разрушаватъ ли се стѣлбоветъ на българската държава?* Тя долови въ монастирскитъ училища и храмове истинскитъ стѣлбове презъ епохата на нашето робство, които закрѣпиха днешна България. Тѣй сжщо проследи развоя на старобългарскитъ изкуства и съ силни аргументи доказа, че само монастирскитъ светини можеха да упазятъ скжпитъ художествени творения на нашитъ прадѣди.

Следъ като порица нехайството, което вилнѣе у насъ спрямо различнитъ ни паметници, апелира за върховенъ националенъ комитетъ отъ всички обществени сѣди, който да упражнява контролата си върху монастирскитъ храмове. Г-жа Зидигъ, както всѣкога, тѣй и сега, постигна голѣмъ успѣхъ и бѣ възнаградена отъ публиката съ бурни овации при посрещането и изпращането ѝ отъ сцената, П. Н-въ.

Въ недѣля на 2 октомврий въ Бернъ Швейцарското религиозно-въздржкателно дружество „Blanes Kreuz“ (Синъ кръстъ) празнува тържествено петдесетгодишния си юбилей. Предъ обѣдъ въ собствено му здание (църква, заседателна зала, хотелъ-ресторантъ) имаше богослужение и тържествено заседание на делегатитъ отъ цѣла Швейцария, а следъ обѣдъ една величествена манифестация изъ улицитъ на града засвидетелствува

силата на туй благородно сдружение.

Две седмици по-рано, на 18, 19 и 20 септември, въ Женеве се празнува международния юбилей-конгресъ на туй движение. Делегати имаше отъ всички западно-европейски държави. Особно интересна и многобройна бѣше Шведската делегация (въ национална носия). Председателтъ на Швейцарската република Мота държаша речъ за значението на Blanes Kreuz за неговата тиха, безъ много кресъщи и реклами, но упорна и спасителна, работа между народа и особено за значението на Швейцария (специално на Швейцарскитъ духовници) като основатели и разпространители на туй движение. Blanes Kreuz е основанъ въ Женеве презъ 1877 год. отъ пасторъ Луй Люсиенъ Роша. Въ трудъ и мъжи, преследвания и подигравки, сж протекли първитъ десетина години на съществуването му, докато постепенно, благодарение на упорната работа на ръководителитъ му, то се развива въ една могъща организация, прескача границитъ на тѣсна Швейцария и се разпростира чакъ до Швеция, Алжиръ и Украйна, за да достигне и до Южна Америка. Понастоящемъ въ Швейцария то има 581 секции съ 34901 членове, а въ цѣлъ свѣтъ 2408 секции съ 128268 членове. Ръководителитъ и организаторитъ навсѣкжде, (особено въ Швейцария) сж пасторитъ, Първа негова задача е да спасява пияницитъ. Интересно бѣше да се види какъ стари и дългогодишни пияници съ сълзи на очи изказваха своята благодарностъ на туй движение за спасението имъ отъ сигурна смъртъ. Между тѣзи, които сж направили най-много за туй движение, голѣма частъ сж били бивши отчаяни алкохолици.

Бернъ.

M. St.

октомврий 1927 г.

ХРОНИКА.

Археологическото дружество въ града по случай 25 години отъ основаването си, устройва на 29 т. м. вечеринка, а на 30 следъ отпустъ на черква — **утро** съ тържествено заседание на дружествени членове. Председателтъ ще даде отчетъ за живота на дружеството презъ течение на четвъртъ вѣкъ. Въ вечеринката и утрото ще взематъ участие най-добритъ музикални и артистични сили отъ града.

Въ недѣля 30 того, ще се освети новостроящия се водопроводъ при с. Айдогду въ Дели-Ормана за снабдяване последния съ вода. Предприятието е държавно. Ще струва стотици милиони лева. Неговото довършване ще създаде въ Дели-ормана удобни условия за животъ и ще подигне икономически цѣлата мѣстностъ. За водосвета е поканенъ Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ и Шуменския Архиер. Намѣстникъ.

Спомнятъ си нашитъ читатели, че презъ миналата есенъ горски стражари бѣха нанесли публично оскърбление на свещеника Георги Овчаровъ отъ с. Айлябой, О.-Пазарско. Св. Варненска Митрополия анкетира случая и намѣри, че свещеника не е пиянствувалъ, нито буйствувалъ, както се съобщаваше на времето отъ заинтересуванитъ, и затова прекрати преписката срещу него, като му даде право да даде побойницитъ въ сждъ. Свещеникътъ се отказа отъ понататъшно преследване.

Варненскиятъ в. Съветникъ, който все имаше нѣкаква разправа, обвинява, че сме „скжпели въ редакцията писмото на минариститъ, съ което заличаватъ учителя си Д. Дюровъ отъ хулитъ свещ. Енчо п. Йордановъ въ Варна. Вестникътъ ни кажде е билъ семинаристъ банчевъ, когато е писано мотом. Молимъ този въпросъ се отпрати къмъ брата на ция семинаристъ, свещ. банчевъ въ Шуменъ, който предаде това писмо. Августъ чом писа презъ м. августъ семинариститъ отъ оваръ презъ октомврий. Ще рече, ли сж достатъчно време споразумѣятъ. Имаме да бавимъ, че и свещеницитъ Шум. Дух. околия, I група събранието си на 18 тогорицаха постѣпката на п. Редакцията на „Н. Б.“ ликова и това порицание? Помни сме отъ сжщото свещенческо събрание и отъ наши абонати да не отговаряме на закачкитъ на този заливъ вестникъ. Ние ще посшаме, но все пакъ умоляемъ събратята около „Съветникъ“ да престанатъ съ своитъ скръблениа надъ личността на свещ. Д. Попвасилевъ, шото ще съжаляватъ сво време за всичкитъ лоши обвинения, епитети и пр., то му трупатъ отъ години. М-ски не сме давали ника обещание Той съобщава то което нему се е искало стане.

Проф. К. фабрициу (Берлинъ) е изработилъ планъ за основаване на *единъ всески институтъ*. Задачата на този институтъ е да устройва сказки, реферати, научни браня и пр. по въроизповни въпроси, да бжде цененъ пунктъ и справочно бѣ на всички известия и новина по въроизповѣднитъ движения. Института ще бжде свързанъ съ едно голѣмо издателство, което се наема да издава всички книги и документи на дейността на института.

Утре, недѣля, 4 часа следъ обѣдъ въ салона на църквата „Св. Възнесение“ ще гоговѣ беседа свещ. Ст. Поповъ, при църквата „Св. Три Стителитъ“ въ сжщия часъ бесѣдва свещ. Н. Хубанчевъ.

Малкитъ разказчета, които печатимъ вече въ нѣколко броя, вземаае отъ кн. „Помѣри и Разкази“, томъ III, с протоиерей Йорданъ Стойковъ въ Търново. Набавете си та прекрасна книга. Струва 3 л.

Елопен — стихосбирка Любомиръ Бобевски.

Авторътъ наново пѣе родна вѣра и родина. Той пѣва нашитъ мъченици за вѣра, родъ и честъ. Нѣкои отъ тия мъченици сж канонизирани отъ нашата Православна църква за светии. Въ тѣни днешно време Бобевски ни дава отъ съкровищницата на мило лото дѣлата, подвизитъ и вота на забравени велики на българския духъ, живѣли въ много по-тежки времена отъ днешнитъ, минали прѣогъня и меча на агаряно запазили името си, честъ си, вѣрата си. И съ това стѣшно бѣе нашата съвестъ забравяме героизма на мило лото, че падаме въ измѣна рода си леко, бързо, при малкото затруднение и недобство въ живота. Езикъ на Бобевски е и сега, както всѣкога, картиненъ, разноразенъ, впечатлителенъ. Остава вѣренъ на своя оживенъ девизъ: българската ма — цѣлокупна и обединена българската църква — обновена и очистена отъ бездушие, творецъ на новъ животъ. Очайте и четете Бобевски!